

מסורת הש"ס

(א) ציל ויר' שמשון לטעמ' דאחר יחד וכו', רש"י.
(ב) היריון ב', ג' (ציל הא קא), ד' (בלה כח), ה' וכן פיר' מ"ו, ו' ג"ו שס, ז' שס מ"ד, ח' (דף כ:), ט' (מלוצע מלמח דויס פוק ג'), י' רש"י מ"ו.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה יר' שמעון
וכי' כחציע ופסוק (ל"א)
דכפי וכי' לא ה"ו תל"מ וי"ב
כ"א נחמק ה"א ל"א כי ל"ו
תפירש"י א"ל תפ"ר תפ"ר:
(ב) ד"ה ופסוק וכי' כ"ב
המתחפך ע"ל: (ג) ד"ה
לארץ וכי' תועל על רחב
והפסוק:

גליון הש"ס

וְעוֹסִי דְרִית אִסֵּר יָם וּבִדְ
וּבִי יֵלֵא מִיבֵּא עֲצֻמוֹ עֵין
חֹלֶץ קִיג עֵינִי בְּרֵשִׁי דְרִית
הֵא דְרֵכִיס:

לעזי רש"י

ברדי"ש, אהלים אהלים.

מוסף רש"י

מסייע אין בו ממש, מי
שאיט עושה מלאכה תתם
אלא תסייע וכללו הוא
תתעבדא וביצתה ב"ה.

רבינו חננאל

[illegible]

המצניע פרק עשירי שבת

שיגול וקורה גדולים הם ואין אחד יכול להזיזו: ואם לאו, שיכול אחד להזיזו: נפש חסדא. משמע נפש ולא נפשות: חד למטעין וזו עוקר. ומרשית הרבים: וזה מניח. ברשות היחיד לכל כמה דלא חביז אלא חד מיטע מסתבר דהאי הוא למטען דהאי עקבר פלגא ויהי פלגא ויהי חד למטעין וחד עקבר. וזה.

[illegible][illegible]

הבז טהורין כדעו הן טמאין ר"ט אומר ביחד טמאין פ' נשאין אל
 ה"ה רובב ע"ב בהמה. בעומת איהי דאי נחמלנא כל שבע עוקרת
 פסוקים: **מפני** שיבדח. **עמוד ע"ג**. ו"ה כל רגל אטו יור
 וזה הטהורין. ואפילו צרידי טמא: **אורח**. **מטאין**. כי גיל
 דרובו עליו פעמים ע"ג ופעמים על זה לרובין טהורין שאין דר
 ישא פשוט עליו ור"י אומר דמני ליתמר דאחיא אפילו כרובן וט
 דשח הוב מני ליתמר דמטמאין לארובי מטמאין. **מסיחא** כרובן
 וט

צג.

י"א א ב מ"י פ"ח מהל'
שנת הלכה טו:
ב ג מ"י פ"ח מהל' משכב
ומושב הלכה יז:
בא ד שם הלכה יז:
בב ה שם הלכה יז:

תורה אור השלם

וְאִם נָפֶשׁ אֶתָּה תִּחְזָק
בְּשִׁנְיָה מֵעַם הָאָרֶץ
בְּעִשְׂתָּה אֶתָּה מִמָּוֶת יְיָ
אֲשֶׁר לֹא תִעְשֶׂינָה וְאֲשֶׁם
יִיבָרַךְ בְּ

רַב גַּסִּים גַּמִּז

זב שהיה מוטל על ה' ספסלין או על ה' פוגדאות לאורכן טמאין לרחבן טהורין. פירוש דבר זה מצוי בתוספתא זב שהיה מוטל על ו' כסאות לרחבן טהורין שאין אחד מהן נושא דבר. ומשכחת לה בתורת כהנים אשר ישב עליו עד שיתעצב רוחו עליו.

רבינו חננאל (רמב"ם)

[illegible]

תלמוד מיוסד בתיב. והא דנקט בשמיה דבביתא טפי מהנך
משום שהוא מיעוט אחרון שנפסק ובהא פליגי ולא ידע
ד"ר דאמאי נקט במלתיה דר' שמעון יחד בשמיה חייב ר' ולא
נקט לשנא דלעיל העושה את כולה ולא העושה את מקומו ושמא
לישנא דשנים נעשה עשאוהו פסולתו משמע

עפי אפי זה אינו יכול זה אינו יכול:
חד למעוטי זה עוקר וזה מניח.
זה מבז אום אחת ובז מנינו
וכתב אות שניה לא לאלטרק קרא
אלא לאהלה דהיא אלהנפס ואהלה
הוא דקפיד רחמנא וליחייב אפי' בלא
הנחה: ד"ג ורבי שמעון יחד
שע"ס בבורחא ד"ד לא תרף קרא
ולג"ג לטעמיה דלמדך אפי' קרא
בורחא ד"ד חייב דפריש בקנטרס
דהא תמן בדיא כפ"ק הדורות ור' ג.
הק' ועשה על פיהן בין היצור כפרתן
בין לא כו' ר' שמעון פוסט ופרש
טעמא מולד בדיא לטוס מולד:
אמר מר זה יבול זה אינו יבול.

נראה לר"י דהא' אינו יכול
היינו אפי' בעל חז' הכנה אלף שנה
נשא הקורה בענינו א' היה הא' גונא'
שלמלא' אחר אל' היה יכול לנשוא'
לכדו כגון כאלעזר או תוספה בענין
זה שאינו יכול לנשוא' לכדו דמה לנו
לכחו כיון דהשתא מיהא אינו יכול
לנשוא': ה' מנייחו מייחב. אל'
כפי לממזר שיהא פטור אותו שיכול
ולייחב שאינו יכול דאין זה סברה אלף
קאמר לייחביב ממ' חסדיו שאינו יכול
כמו לר' יהודה ור"י דלמזר לעיל זה
אין יכול וזה אינו יכול לעיל:

אמר רב וביד משמיה דרבא אף אנן נמי תנינא
ה וארבע טליות תחת
ה ומכאן מוכח ש"היה רובכ
הן מטהר רגלי הכהנים
תחת רגלי הכהנים
לעמוד על ג' ואמאי
לאו משום דאמרינן
רב יהודה מדיסקרתא
יש בו ממש ושאי
וכיון דוימנין עקרה
הו"ו כוב המתהפך מי
ול על ה' ספסלין או
רבן טמאים לרחבן
עליהן טמאין אלא
יע אין בו ממש אמר
אף אנן נמי תנינא
רב

לרב אשי איבער למימר דנחר דשמעמ מאמימר סברה אלף ארבי זינד
עקבה דלחיו גופיה קאמר משמיה דרבה דלחין רב ממש לארבי
היה הרבה אחר רבא ופא' אחר רב פפא שהיה תלמידו של רבא
שמא חתר מעשה דלמימר שמעה רב זינד משמיה דרבה ולא
מ'רבה עצמו ועוד אורי' דהכי פריך התם והא קא מסייע בהדיא
דקא עמין ופחה ושמא וע"ש דמסייע אין רב ממש דעלמא הא אורי'
למימר דלחיו משום דמסייע מסייעין ומשני דלחין רב ממש
אפילו לענין זה: ור"ש פארהר פ' כקוטרס דר"ש לטעמיה
דפטר זה אינו יכול זה אינו יכול [ואינו] נראה להשיב דשמי
היום דלני רחמנא דליכא קרא לפטור וגראה דעממא משום דבעי
השיהיה רוב יושא על כל אחד וכן משמע במסכת פסחים ז"ל
משנה ה' דתנן הוב בכך מאזנין ומשכנא ומושב כנגדו כרע
משכב אחד או מושב אחד במרובין טהרינן שאין כ"א נושא רובו:
גל הא' ועומדת על' ו' ועמא דה סתמיהא שאינה יכולה לעמוד על
ה' אחרים יתולין: וברין דימנין עקרה הא ויפסגא הא איהא
הקוטמיה ופ' דעממין משום דלחיה למימר לכל אחד נושא
ישא על כל אחד מהן ולפי זה אחיא כר"ש דבעי שהיה רוב
אחא דטהורות משום דה"ל כל אחד מסייע שאין רב ממש ומהך
ז"ל למיפךר מסיפא דמפרש בה טעמא אחיא טמאין:

